

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELIZABETH TAYLOR

KIZGIN DAMDAKİ KEDİ

altyazı !f istanbul işbirliğiyle sunar:

BEN KÜBA

"EPİK
BİR
DEVİRİM
BAŞYAPITI"

Altyazı Aylık Sinema Dergisi Yazarları "Ben Küba"yı Tartışıyor

Altyazı Aylık Sinema Dergisi, !f istanbul takipçileri için bir kült filmi yeniden keşfediyor ve bu keşfini bir tartışma seansıya masaya yatırıyor. !f Kült bölümü için bu yıl seçilen film, Küba Devrimi'nin 50. yılını devirdiği 2000'lerde daha da fazla kültleşmeye aday bir film: **Ben Küba**. Altyazı dergisi yazarlarının yöneteceği tartışma, dinleyicilerin de katılımıyla, 19 Şubat Cuma günü yapılacak **Ben Küba** gösteriminin ardından gerçekleştirilecek.

19 Şubat Cuma 17:00
The Hall

DİZİLER, FİLMLERİ ÖLDÜREBİLİR Mİ?

ÖDÜL SEZONUNDAYIZ. SİNEMADA 2009'UN HESABI YAPILIYOR. FAKAT GÜNDEMDE HÂLÂ VE HEP DİZİLER var. Ödüllerden çok, sinemadan çok, diziler konuşuluyor. Sadece birbirine benzer zırva Türk dizileri de değil. Yeni yayın dönemi başlayan Amerikan dizileri ana sohbet nesnesi haline geldi.

Peter Greenaway, geçtiğimiz Uluslararası İstanbul Film Festivali'ne konuk olduğunda bir konferansa katılmış ve sinemanın ölümünden bahsetmişti. (Hoş, onun hiçbir zaman konvansiyonel sinema araçlarına gönül indirdiği görülmemiştir ya.) Yönetmen, anlatı sinemasını yerden yere vurmuştu. "Hikaye anlatmak veya hikaye izlemek istiyorsanız sizin için gerçek medyum artık televizyon dizileridir" demişti.

Greenaway'ın 'hikaye'ye dayandırdığı iddiası bir bakıma doğru. Diziler, öykü anlatmakta filmlerden daha doyurucu bir medya sunuyor. Buna en tipik örnek "Sopranolar" (The Sopranos) dizisiydi. Yaratıcısı David Chase bile, "Bu dizi, bir kere daha klasik romanlarla kıyaslanacak olursa baygınlık geçireceğim" demeye başlamıştı. Dizi, gücünü, beyazcama devasa bir edebi değer sıkıştırmasında buluyordu. Bir romanın hacmine ve yoğunluğuna sahipti. Kompleks ve girift bir hikaye, televizyon dediğimiz 'aptal kutusunda' da basbayağı anlatılabiliyordu. 80 küsur bölümlük bir dizi olduğunu düşündüğünüzde ortaya bütünlüklü, 80 küsur saatlik bir film çıkıyordu. Sinemada 80 saatlik bir film izleyemeyiz, değil mi?

Dizi medyumunu, doğru kullanılırsa, böyle başyapıtlar üretebiliyor. Sinemada başarılamayacak bir şeyi başarabiliyor. Fakat "Dizilerin yükselişi, filmlerin ölümü ile sonuçlanacak" diye bir şey yok. Buna karşın 2010'a hakim atmosfer, filmlerin az izlendiği fakat dizilerin sıkı sıkıya takip edildiği yönünde. Bu, yalnızca bir grup alter gencin sürdürdüğü bir dizi tutkunluğu da değil. Koca koca siyah jiplere binen köşe yazarları, banka hesapları çoktan milyon dolar baremini aşmış genel yayın yönetmenleri bile Twitter hesaplarından birbirleriyle dizi bölümlerinin download linklerini paylaşıyorlar. "Çektim, izleyemedim, akşam izleyeceğim" muhabbetleri girila gidiyor.

Diziler neden yükselişte? Bu, sinemanın kan kaybettiğinin sinyali mi? Yanıtlamak için erken. Televizyon dizileri bu ciddiyete kavuşması son 6-7 senenin neticesi. Dönem dönem alternatif medyaların, sinemayla sinüs eğrisi gibi birbirlerine zıt, inişli çıkışlı grafikler çizdiği oluyor. 50'li yıllarda televizyon kültürünün patlaması, sinemaskopun yaygınlaşıp yükselişine neden olmuştu. İnsanlar sinemaya, televizyonun kare formatından öte, geniş ve ferah bir görüntü izlemeye gider olmuştu. 80'lerde, Türkiye'de renkli televizyonlar ve video furiasıyla sinema ölme noktasına geldi. Türk filmi çekilmez oldu. 90'ların sonlarından bugüne uzanan süreçte sinemanın yeniden yükselişine şahit olduk. Bundan sonra da olacağız. Dizi, ciddiye alınacak bir anlatı aracı olarak saygıyı hak ediyor. Böyle giderse daha da edecek. Fakat 100 yıllık sinema da "Avatar" gibi inovasyonlar aracılığıyla kendini tazeleyip öncü pozisyonunu hep koruyacak. [2]

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: CEM ALTINSARAY cemirique@yahoo.com BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com

BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, KEREM SANATEL, OKAN ARPAÇ, EMEL GÖRAL, FİLİZ ÖRGEN

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Haftanın eleştirileri: Recep İvedik 3, Bulanık Sular, Sevgililer Günü.

13 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.
Beş üzerinden, buçuksuz.

14 TREDEKİ YABANCI

Yeşilçam'ın gölgede kalmış vamp kadını Pola Morelli.

16 ÖLÜM KARARI

Arka Pencere Sevgililer Günü'nüzü kutlar:
Beyazperdenin en unutulmaz çiftlerinden bir demet...

20 ESRAR PERDESİ

Yaşasa bu hafta 60'ıncı yaşını kutlayacaktı:
John Hughes'u özlemle anıyoruz!

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Elizabeth Taylor ve Paul Newman, Tennessee Williams'ın
ölümsüz eserini perdeye taşıyorlar: Kızgın Damdaki Kedi.

28 AİLE OYUNU

Son çıkan DVD eleştirileri: Hayat Var, Benim Güzel Çamaşırhanem,
Lanet Takım, Zamanın Külleri, Duvarlar Arasında, Suretler, This Is It

34 SAPIK

Film sapıkları için sinemanın incik cıncığı: Ölümcül Kar,
Beyaz Şimşek, Aşka Maruz, Yeraltı Peygamberi,
Hızlı Silahşör Murugun.

RECEP İVEDİK 3

YÖNETMEN Togan Gökbağar

OYUNCULAR Şahan Gökbağar,

Zeynep Çamcı, Mehmet Yumurtacı

YAPIM 2009 Türkiye

SÜRE 97 dk.

"Recep İvedik"i
bu hale biz onu
sevmeyenler
getirdik. Ona
saldırarak gereğinden
fazla prim
yaptırdık.
Sürekli onu
mağdur ettik.
Bu durum size
tanıdık mı geldi?
Nihayet!

POPÜLER BİR SERİNİN, HAKKINDA YAZILANLAR VE KONUŞULANLARDAN etkilenecek yoluna devam etmesi sinemada pek sık rastlanan bir durum değil. "Recep İvedik" in yaratıcısı Şahan Gökbağar her ne kadar 'içmez' gibi görünse de kendisine yapılan tüm eleştirileri ve saldırıları gayet takip ediyor ve çok önemsiyor. Ne ilginçtir ki tam da bu yüzden bu karşımıza çıkan yeni Recep İvedik filmi üç filmin içinde en kötüsü. Bu yeni Recep filmi gösteriyor ki Şahan Gökbağar'ın cebi çok dolu belki ama kafası artık daha da karışık ve yaptığı kötülüğün farkında bile değil!

'Tuvalet mizahı' sadece ülkemizde değil bütün dünyada haddinden fazla kapsama alanına girmiş olmasına rağmen "Recep İvedik" in başarısı ülkede neredeyse infial yaratmıştı ilk filmde. Evet, üzerine konuşulacak bir konuydu ama paniğe de mahal yoktu. ABD'de "Borat" örneğinde olduğu gibi mizahın şimdiye dek girmedikleri bazı mahremlere dokunması aslında beklenen bir durum olmalıydı. Recep bunu biraz daha çocuksu yapıyordu ama asıl tehlike bunu yapması değildi. Belki biraz bilinçsizce cehaleti övmekti yaptığı kötülük. Aklın, mantığın ve bilimselliğin, kısacası 'okumuşluğun' yerine 'cehalet'i koymak. Ezilenlerin intikamı! Tam da bu siyasi ortama uygun bir ürün değildi de neydi ki? Yıllarca dışlananların iktidarında toplumun en alt kesiminden "ıyyy içgöğrenç" diye tarif edilen bir adamın ilgi görmesi niye bu kadar 'abes' karşılanmıştı ki?

Recep henüz üç filmlik bu macerasında vuslata erebilmiş değil ama yolu tamamen buna doğru gidiyor ve gidecektir. Aslında yaratıcılarına bu kadar çok para kazandırıyor olmasa bu mutlu son çok daha önce gelecekti.

Şimdi gelelim -aslında trajikomik bir gazete haberinden doğan- karakterin yaratıcısı Şahan Gökbağar'ın yazılanlardan ve saldırılardan dolayı 'zehirlenme' (!) konusuna... İçti bomboş ve birkaç skeçlik ömrü olan bir karakteri omurgasız bir hikayenin içine atan ilk film

gereğinden fazla önemsenerek eleştirildi ve saldırıya uğradı. İkinci filmde Recep İvedik'i adam etmeye çalışan bir büyükanne modeli çıktı ortaya. Ona dedi ki; "adam ol, hayvan olma". Üç şart koydu önüne: "Gururlu ol, bir işe gir ve evlen" ... İlk ikisini kendince başaran Recep üçüncüyü başaramadan film bitti. Saldırıları ve 'buna nasıl gülünür' gibi gereksiz eleştiriler katlanarak devam etti.

Aslında ikinci filmde durum biraz toparlamaya başlamış gibiyken bu filmde asla hikaye, omurga, dramatik yapı gibi şeyler dikkate alınmamış ve Recep'in onu sevmeyenlere hoş görünme çabalarına gidilmiş. Böylece, ortaya çıkan "aslında sevimli bir ayı bu" gibi kabaca anlatılabilecek temayı ne ilk filmde gülmekten kırılan kitle, ne de gülmemek için kendini kasan ve bu düşük mizaha prim vermeyen seyirciler sevecektir.

Filmde bir hikaye oluşturmaktan özellikle sakınılmış gibi duruyor. İlk iki filmdeki derme çatma öykü omurgası bile yok. Tümüyü skeçlerden kurulu ve dengesi tamamen kaçmış bir karakter var bu sefer karşımızda.

Eleştirilen her şeyi (ama 'cehalet' övmek' mevzuu hiç tartışılmadığı için o aynen korunmuş) bir tersyüz etme çabası bütün filme sinmiş. Recep'in çocuklarla kendince sempatik bir ilişki kurabiliyor olmasını gösteren sahneler yapılmış mesela, üniversite gençliğinin dertlerine ortak olduğu bir sahne bile var! Bilime, kültüre karşı yabancı bir yaklaşımı olmasına rağmen böyle bir adamın asla bilemeyeceği konularda müthiş bilgilere sahip olması da bu kafa karışıklığının bir etkisi. Recep gibi bir adam, paralı kanallarda yayınlanan "Sex And The City" nin kadın kahramanlarının isimlerini ve karakterlerini bi-le-mez. "Roommate" kelimesini bilmesine ve kullanmasına imkân yok! Nuri Bilge Ceylan filmlerini korsan tezgahından satın alamaz! Fatih Terim İngilizcesini bile konuşamaz! Bunlar biz burun kıvrıranları avlamak için filme yerleştirilen küçük yemler. İşte bu yüzden Recep

ÇOK BİLEN ADAM

THE MAN WHO KNEW TOO MUCH (1934)

Film laptopu sinek avlamak için kullanan bir adamı; doktoru, psikoloğu, üniversite hocasını madara eden adamı toplumun kabul etmesini istiyor, bir düşünsenize!

İvedik karakterinin sevilme nedenleri bizzat yaratıcısının "parayı kazandım şimdi biraz da iyi yazılar çıksın" hevesinden ve beklentisinden dolayı tahrip ediliyorlar. Ve ne yazık ki bazı kendini bilmez yazarlar da bu tuzağa düşüyorlar.

Film Recep'in içindeki sıkıntıdan kurtulmaya çalışması üzerine kurulu. Bu da onun çeşitli hobilere girip çıkmasıyla ilerleyen eklektik bir yapıda gerçekleşiyor. Ve bir dert yanma sahnesi var ki bütün durumu bir anda özetliyor. Recep bir sahnede birebir aynı cümlelerle olmasa da "Böyle olmam benim suçum değil" diyor. "Bu benim babam ve annemin suçu. Madem genleriniz bozukmuş, beni niye yaptınız!" diyerek günah çıkarıyor ve "beni böyle kabul edip aranıza alın, sevin beni" diyor adeta.

Film, laptopu sinek avlamak için kullanan bir adamı; doktoru, psikoloğu, üniversite hocasını

madara eden, tiyatrodaki oyun sırasında sahneye çıkıp oyunculara döven adamı toplumun kabul etmesini istiyor, bir düşünsenize! Keşke Şahan bu sulara hiç girmeseydi. Biz sadece bu 'yontulmamış' adamın basit hikayelerin içine yerleştirilmiş komik durumlarını seyretseydik. Kimimiz gülerdi, kimimiz gülmezdi.

Ama eğitim, görgü, bilgi ve birikimin bundan daha fazla aşağılanması ve üstelik bunun bir de bilinçsizce (hesaplı olduğunu düşünmek bile istemiyorum) yapılması kadar vahim bir durum da bu ülke sinemasının daha önce hiç yaşamadığı bir durumdur. Bu da böyle biline! 📺

Aslında filmin radikal başlangıç jeneriği 'kitch sinema'nın doruklarında geziyor bir nebze...

Filmin psikolog ve üniversite hocalarını tarifi (askılı, uzun saçlı ama kel, monşer kılıklı!) ne kadar nefret dolu!

Düğüne geldik,
yediler...

ADA

zombilerin düğünü

BEYİN FİLM SUNAR "ADA"

ÖZAN AYHAN - ESRA RUŞAN - ONUR BULDU - RÜYA ÖNAL - KAAAN KESKİN - GÜLÖM BALTAÇIĞIL - BÜKEM KARAVUS - TANKER BİRSEL - HANİFAT İLERİ - CANSER ELÇİN - SİREH SÜNNİYYA ÖNDER
SERDAR YILMAZ - TUĞBA ATAÇ - HALİL DEMİR - CEMAL AKYÜZ - ORÇUN İNÖRÖĞLU (ZEPLİN SOUND) - DÜKKAN-UL HAYAL - UMUT SERTOL - AHMET KATİESİ - ÇİÇEK KAHRAMAN - MERYEM YAVUZ
MURAT EMİR EREN - TALİP ERTÜRK - CEM ÖZTÜRKÇİ - ÇİÇEK KAHRAMAN - HALİ PİNAR - ZÜMRÜT BURUL - MURAT EMİR EREN - TALİP ERTÜRK - ÖMER ÖST - ERHAN KILIC
MURAT EMİR EREN - TALİP ERTÜRK

tiglon

DOLBY
DIGITAL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://irantey.org>

İSTANBUL

FONO FILM

BULANIK SULAR

ORJİNAL ADI DeUsynlige

YÖNETMEN Erik Poppe

OYUNCULAR Pål Sverre Valheim Hagen,

Trine Dyrholm, Ellen Dorrit Petersen

YAPIM 2008 Norveç-İsveç-Almanya

SÜRE 115 dk.

Ölümün ardından
yaşanan 'azap',
bu filmde iki
karakteri karşı
karşıya getiriyor.

GEÇEN YIL İSTANBUL FİLM FESTİVALİ'NDE GÖSTERİLEN ERIK POPPE FİLMİ "BULANIK Sular"ın seyirci gözünde ne kadar rağbet göreceğini bilemeyiz, ama sinema sanatıyla haşır neşir olan herkesin görmesinde sonsuz yararlar var, baştan söyleyelim.

Bir ölüm (cinayete benzer bir ölüm) ve ardında bıraktıklarının yarattığı duygu derinliği üzerinden yürüyen hikayesinden başlayıp 'farklı' olduğunu her anında hissettiren stiline kadar sinematik unsurları dengeli biçimde kullanan film, izleyenin boğazını düğümleyecek duygusal yoğunluğuyla öne çıkıyor. Ölümün, hele ki bir çocuk ölümünün insan ruhunda yaptığı tahribatla şekillenen bu yoğunluk, karakterlerinin bu olgu karşısında takındıkları tavırla da anamlanıyor, derinleşiyor. Biri 'sorumlu', diğeri ise 'sorunlu' olan iki insanın 'vicdan azabı' ve 'nefret' gibi iki güçlü duyguyla motivasyonlanan karakterleri, bu filmin yansıtmaya çalıştığı 'yitiş' (ve yitiriş) kavramlarının altını doldurmaya yetiyor da artıyor bile...

Yönetmen Erik Poppe, 'soğukkanlı' anlatımıyla

böylesi 'sıcak' bir hikayeyi daha da değerli hale getirmeyi başarıyor. İkiye böldüğü filmini iki karakterin bakış açısıyla anlatarak, onların reflekslerini seyirciyle paylaşıyor ve belli bir noktadan sonra iki bakışı aynı çizgiye çekiyor. Bunu yaparken dizginleri elinden bir an bile bırakmayan sinemacı, bir yandan da 'sabırlı' olmanın üstesinden geliyor, 'uçurum'a yuvarlanmaya ramak kala karakterlerini geri çekiyor.

Kuzeyden gelen "Bulanık Sular", bu bölgenin karakteristik özelliklerini barındırmasının ötesinde değerler taşıyor. 'Sömürü' mekanizmasından uzak bir ilişki kuruyor seyirciyle ve ölümün hatırlattıklarının kelimelere dökülemeyecek (senaryo da pek konuşkan değil) karanlığına doğru itiyor bizleri, aslında pek de duymak istemediğimiz türden şeyler söylüyor! 📺

Filmin stiline olmazsa olmazı görüntü çalışması, zaman zaman hikayeyi bizim için filtreliyor.

İkinci karakterin hikayesi, ilkinin yarattığı atmosferi tetikliyor ama bazı anlarda tekliyor.

TİMS ve SUGARWORKZ ORTAK YAPIMI

askgeliyorumdemez

ama gidiyorum der!

game**of**love

ŞİMDİ

DVD VE VCD 'DE!

**TOLGAHAN
SAYIŞMAN**

**BERGÜZAR
KOREL**

SUGARWORKZ & TİMS PRODUCTIONS SUNAR "AŞK GELİYORUM DEMEZ" TOLGAHAN SAYIŞMAN BERGÜZAR KOREL ZEKİ ALASYA ALTAN ERKEKİ ALTAN GÖRDÜM
ÖMÜR ARPAÇI YOSUN NİZRAHİ HAKAN BİLGİN YILMAZ GRUDA KEMAL İNÇİ ONUR BULDU MÜFTÜ AYTEKİN KONUK OYUNDU SARP APAK SANAT YÖNETMENİ YASENİN KALABA EDITÖR LEVENT ÇELEBİ A.K.A. LENO
GÖRÜNCÜ YÖNETMENİ VELİ KUZLU MÜZİK AYTEKİN G. ATAŞ YÜRÜTÜCÜ YAPIMI ESRA SEYREKBAŞAN ONAR SENARYO MURAT ŞEKER SELAMİ GENLİ ORTAK YAPIMCILAR MURAT ŞEKER UĞUR ŞEKER
YAPIMCI TİMUR SAVCI YÖNETMEN MURAT ŞEKER

tiglon

CEYLANCI: www.tiglon.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

TİMS

sugarWorkz

ibmm

SİNİFEKT

8000

SEVGİLİLER GÜNÜ

ORJİNAL ADI Valentine's Day

YÖNETMEN Garry Marshall

OYUNCULAR Ashton Kutcher, Anne

Hathaway, Jennifer Garner,

Jessica Biel

YAPIM 2010 ABD

SÜRE 125 dk.

Su gibi akıp giden bir romantik komedi olmasa da, Marshall'ın elinin türe yatkınlığı durumu idare ediyor.

GARRY MARSHALL, HOLLYWOOD'UN EMEKTAR MEMUR YÖNETMENLERİNDEN. Neredeyse tüm kariyerini romantik komedilere adadı. Ve doğrusu, pek saygı görmeyen bir janrın hamisi olarak, sinema tarihine "Özel Bir Kadın" (Pretty Woman) ve "Frankie Ve Johnny" gibi iki modern klasik kazandırmış olması onu pek çok muadilinden ayırıyor. (Julia Roberts ve Hector Elizondo zaten "Özel Bir Kadın"dan beri Marshall'ın kadrajından çıkmıyor) Bu açıdan, Nora Ephron veya Nancy Meyers gibilerin önünü açtığı dahi iddia edilebilir.

"Sevgililer Günü" her yönetmenin altından kalkabileceği bir proje değil. Şu haliyle de önümüzde su gibi akıp giden bir romantik komedi yok belki, ama Marshall'ın kimi yönetmenlik içgüdüleri manzarayı enikonu kurtarıyor.

Eğlence endüstrisinin 20'ye yakın ünlüsünü, üstelik de tümüyle farklı mekanları mesken tutan bir öyküde bir araya getiren film, bu tip 'ensemble' kastlar barındıran pek çok türdeşine göre durumu iyi idare ediyor. Tabii ki her öyküçüğe yüksek kalite

nazarıyla bakmak güç.

Öykücüklerin hemen hepsi diğer öykücüklerden biri veya birkaçıyla bir noktada birleşiyor. Katherine Fugate'in kaleminden çıkan senaryo onları uç uca bitştirmek için şartları zorluyor. Uçaktaki Holden'in (Bradley Cooper) öyküsünün futbolcu Sean Jackson'inkine (Eric Dane) iliştilmesi, şaşırtıcı olmadığı gibi, komik de duruyor. Aynı şey Holden'in uçaktaki koltuk komşusu yüzbaşı Kate'in (Julia Roberts) hikayesi için de geçerli. (Zaten askerî kamuflajın Roberts'ın üzerinde ne derece sakil durduğu da ayrı bir eğlence konusu)

"İnsan sevdiğini olduğu gibi kabullenmeli" veya "Aşk hemen yanbaşınızda olabilir" yollu tipik ve fakat zararsız Hollywood mesajları da finalde gül yaprağı olarak üzerimize yağıyor. [7](#)

Filmin komedi yükünü Jessica Biel ve Anne Hathaway büyük bir başarıyla yükleniyor.

Hikayenin romantik kanadının zayıf parçaları Jessica Alba ve mimik fakiri Taylor Swift.

BULANIK SULAR

RECEP İVEDİK 3

SEVGİLİLER GÜNÜ

ADA: ZOMBİLERİN DÜĞÜNÜ

	CEM ALTINSARAY	BİLGEHAN ARAS	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
BULANIK SULAR					★★★	★★★★★	
RECEP İVEDİK 3					★	★	★★
SEVGİLİLER GÜNÜ					★★	★★	★★★
ADA: ZOMBİLERİN DÜĞÜNÜ		★★★	★★★		★★	★★	★★★
AKLI HAVADA			★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★
AVATAR		★★★★★	★★★	☆☆☆☆☆	★★★	★★★★★	☆☆☆☆☆
EJDER KAPANI		★★★	★		★★	★★	★★★
GİR KANIMA		☆☆☆☆☆	★★★	★★★★★	☆☆☆☆☆	★★★★★	★★★★★
HERKESİN KEYFİ YERİNDE					★★★	★★★	
İLİŞKİ DURUMU: KARMAŞIK				★★★	★★	★★	
İNTİKAM PEŞİNDE						★★★	★★★
KIRIK KUCAKLAŞMALAR		★★★	★★	★★★★★		★★★	★★★
KUTSAL DAMACANA 2: İTMEN			★				
PARANORMAL ACTIVITY		★★		★★	★		★★★
PRENSES VE KURBAĞA		★★★		★★★		★★★	
ROMANTİK KOMEDİ					★★		
SHERLOCK HOLMES		★★★		★★★	★★★	★★★	
TANRININ KİTABI			★★		★★★	★★	★★★★★
YAHŞİ BATI		★	★★	★★	★★	★★	
BENİM GÜZEL ÇAMAŞIRHANEM			★★★★★		★★★	★★★★★	☆☆☆☆☆
HAYAT VAR		☆☆☆☆☆	★★★★★	☆☆☆☆☆	★★★★★	☆☆☆☆☆	☆☆☆☆☆
LANET TAKIM				★★★★★			
SURETLER		★		★★★	★★	★★	
THIS IS IT		★★★★★		★★★	★★★★★	★★	★★★
ZAMANIN KÜLLERİ			★★★	★★★★★	★★		

POLA MORELLİ...

BİR DANS LÜTFEN...

1951-1962 arası Yeşilçam'da 18 filmde rol aldıktan sonra sinemayı ansızın terk eden; yuva yıkan, baştan çıkartan vamp kadın rollerinin 'yüzde yüz kötü kadın' namı yürek yakan aktrisi, güzeller güzeli Pola Morelli'ye sonsuz saygıyla...

S AİR YUSUF ERADAM, SUNAY AKIN'IN "ŞAİRLER MATİNESİ" DERLEMESİNDE DE YER VERDİĞİ "YİTİK MAKARA" ADLI ŞİİRİNDE, "Aslında hayal ülkemin puslu akşamlarına / Bir Şehzadebaşı bir kocamusta'paşa / işte yelpaze mecmuasından çıkmış belli / dolgun dudaklarını çerçevesiyor pola morelli" der... Kendi adıma, belki de 'yaşımın müsait olmaması!' nedeniyle çok geç keşfettiğimi ve gerçekten de şiirlere layık bir oyuncu (ve kadın) olduğunu gördüğümü söyleyebilirim Pola Morelli'nin.

Bir başka tanıklık aktarayım: "Lisede okurken İstiklal Caddesi'ndeki promenade'ları yakaladım... Pera'da bugünkü köhne İstiklal Caddesi bir Grand Boulevard idi. Arada sürekli 'promenade' yapardık. Herkes yapardı, yazarlar, sanatçılar ve ünlü sinema oyuncular ve biz liseliler; bütün sinema oyuncular oradaydı. Pola Morelli kuşkusuz en ünlüsü değildi ama cinsel çekiciliği en güçlü olan oydu, Pola bulvara indiğinde bütün promenade düzeni bozuluyordu, bir mıknaş misali, özellikle biz liselileri çekiyordu."

Meraklısına, 'promenade'ın Fransızca'da 'gezinti', biraz da 'piyasa yapmak' anlamına geldiğini ve belli ki Pola Morelli'den çok etkilenmiş ve unutamamış bu yazarın Yalçın Küçük olduğunu belirtiyim. "Tekeliyet" in 103. sayfasında yazıyor...

Oğuz Aral'ın da "Huysuz İhtiyar" yazarlarından birinde, "Pola Morelli'yi hatırlar mısın? Bir göğüs, gerdan titretirdi, bizim de yüreğimizi titretirdi. Vücudu teleme peyniri gibi bingil bingildi. Kızarmış ekmeğin üstüne sür de ye!" dediği, bir zamanların Yeşilçam filmlerinin ünlü vamp, baştan çıkarıcı ve yuva yıkan kadını, 1951-1962 arasında 18 filmde rol aldıktan sonra aniden sinemayı bırakmış ve deyim yerindeyse kayıplara karışmış.

Pola Morelli, 1926 İstanbul doğumlu bir Rum. Çocukluğu ve gençliği bugünkü Tarlaş'ında geçmiştir. Tarlaş-Ömer

Hayyam mahallesinin ünlü Kurdele Sokağı'nın Erzincanlı kasabası Hasan Akpınar, sokakla ilgili bir röportajda, zamanında Pola Morelli'nin de müşterisi olduğunu gururla belirtiyor ve "Hep biftek alırdı" diyor.

Sinemaya başlama hikayesi de ilginç sayılır. 1950'de, "Alman radyo fabrikalarından birinin açtığı beynelmînel fotojenik müsabakasına, Türkiye'den bazı genç kızlarımız gibi Pola da iştirak ediyor ve müsabakayı kazanıyor." Zamanın yapım şirketlerinden Hilal Film, bunun üzerine başrol teklif ediyor genç kıza. Fakat Pola, yanlışlıkla Sonku Film'in yazıhanesine gidince Cahide Sonku tarafından 'kafalanıyor' ve 1951'de tam altı filmde rol alıyor.

Ben geçenlerde DVD'lerini peş peşe seyrettiğim "Kanun Namına" (Lütfi Akad, 1952) ve "Kardeş Kurşunu" (Osman Seden, 1955) sayesinde hayranı oldum Pola'nın. Öykü olarak birbirine hayli benzeyen iki filmde de kötü kadını oynuyordu ama ikisinde de bir başkaydı! Özellikle "Kanun Namına"daki, bir kokteyl sırasında hafif hafif, sallana sallana dans edip 'yarı striptiz' yaptığı sahneyi, bilenler bilmeyenlere anlatsın... Kaldı ki hiç de Oğuz Aral'ın dediği gibi bingil bingil falan değildi bu filmde, incecikti. Ama evet, üç yıl sonraki "Kardeş Kurşunu"nda birazcık kilo almış, hafiften baliketi olmaya başlamıştı...

Laf lafı açmışken, yalnızca 2.90 liraya bandrollü kopyasını edinebileceğiniz "Kanun Namına"da, Pola Morelli'nin çoğunlukla sırtı kameraya dönük olarak sergilediği bu iç gıcıklayıcı dansın, yıllardır zihnimi meşgul eden bir soruyu da yanıtlamış olduğunu önemle vurgulayayım... "Günbatımından Şafağa'yı (From Dusk Till Dawn) ilk seyrettiğimden beri, Salma Hayek'in vampirlerin barında masa üstünde sergilediği o unutulmaz erotik dans performansının bir benzerini sinemamızda hangi kadın oyuncu yapabilir diye düşünür dururdum... Yenilerden hiçbir kadın

oyuncuyu 'yakıştıramadım' açıkçası, hiçbirini o denli yetenekli bulmadım; ama şimdi eminim; yalnızca Pola Morelli yapabilir(miş)...

Son olarak, 1950'lerin "Yıldızlar Hazinesi" dergisinden bir alıntı:

"Şimdi pek mesut olduğunu söyleyen ve oğlunun istikbalini temin etmeyi kendine vazife edinmiş bulunan Pola'ya birkaç aylık istirahat yaramış olacak ki bir hayli şişmanladı. Her ne kadar devam ettiği güzellik enstitüsünde modern aletlerle eski haline yine döneceği muhakkak ise de; Pola bunu pek yorucu, zor bir iş olarak telakki ve şikayet etmektedir. Pola, artistlerimiz arasında ev kadınlığı, bilhassa leziz yemekleriyle meşhurdur. Sporun her çeşidini sevdiğini söyleyen bu şuh ve neşeli artistimiz, oğlunu okutup mükemmel bir iş adamı yapmayı ve İtalya'ya gidip film çevirmeyi kendisi için ideal olarak göstermektedir."

Sinemayı bıraktıktan sonra, bir ara tavernalarda program yaptığı söylenen Pola Morelli, eğer yaşıyorsa şimdi 84 yaşında olmalı. Oğlunu okutup mükemmel bir işadamı yapabildi mi, ideallerine ulaşabildi mi bilinmez... Bildiğim, 60 yıllık bir filmde bile, hâlâ yürekleri titretebildiği ve adını sinema tarihimize 'yüzde yüz kötü kadın' olarak başarıyla yazdırabildiği.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

BİRBİRİNE EN ÇOK YAKIŞAN 11 ROMANTİK ÇİFT

Aşk; ömür boyu aradığımız, ancak şanslı olanların bulduğu bir servet. Hazır 14 Şubat gelmişken, beyazperdenin birbirine en çok yakışan, dolayısıyla da en şanslı olan çiftlerini hatırlatmak istedik.

H ER YIL 14 ŞUBAT SEVGİLİLER GÜNÜ GELDİĞİNDE, KLASİK TARTIŞMA DA BAŞLAR. BU "ÖZEL GÜN", KAPİTALİST SİSTEMİN

dayattığı bir para tuzağı mıdır? Sevdiğinizi şımartmak, ona hediyeler almak, belki özel bir akşam yemeği eşliğinde romantik dakikalar geçirmek veya hiç olmadı sevişmek bile belki yeterli gelecektir size 14 Şubat'ta... Hem zaten birbirini sevenler için tek bir gün değil, her gün 'sevgililer günü' değil midir?

Peki, aşkın tarifi yapılabilir mi? Kaç çeşidi vardır? Siz, gönlünüzü çalan sevgili için 14 Şubat planlarınızı yapadurun, biz de hayal perdesindeki ölümsüz aşkların ölümsüz çiftlerini şöyle bir analım istedik. Her biriyle ortalama ikişer saat geçirdiğimiz ancak bir ömür boyu unutmamacasına hafızalarımıza kazıdığımız bu âşıkların çoğunu zaten tanıyoruz. Tavsiyemiz, aralarında henüz tanışmadıklarınız varsa, ne yapıp edip DVD'lerini bulmanız ve 14 Şubat gecesi yanınızda o özel kişiyle birlikte seyretmenin zevkine dalarak, kendinizi aşkın serin sularına bırakmanız.

Aşksız ve aşk filmlerinden uzak kalmayın... Ne demiş Beatles: "All We Need is Love"...

1 OLIVER & JENNY (AŞK HİKÂYESİ/LOVE STORY, 1970)

"Aşk; hiçbir zaman pişman olmamaktır" cümlesiyle de hatırlanır. 1970'lerin başında nerede gösterildiyse seyirciyi ağlamaktan helak eden, popüler sinemanın en yalın, en sade ve en güzel aşk hikayesi belki de... Zengin bir ailenin oğlu olarak Harvard'da hukuk okuyan Oliver ile işçi sınıfından gelme müzik öğrencisi Jennifer'in sonu acı biten aşkıdır bu... Birbirlerini çok seven Oliver ile Jenny evlenmeye karar verdiklerinde, oğlanın babası, 'sınıf farkı' olan bu izdivaca karşı çıkar. Âşıklar yine de herkesi karşılırlarına alarak evlenirler. Fakat bu kez de başlarına Azrail dikilmiştir. En güzel dönemindeki sarışın haliyle Ryan O'Neal ile duru esmer güzelliğiyle sanki bu rol için yaratılmış gibi duran Ali MacGraw'ın ölümsüz bir çift yarattıkları "Aşk Hikâyesi", 40 yıl sonra bile bıkmadan dinlenen müziğiyle olsun, her izleyişte ilk anki etkiyi yaratan acı hikayesiyle olsun hakiki bir klasik. En İyi Film dahil yedi dalda Oscar'a aday olup sadece müziğiyle bu ödülü alan "Aşk Hikâyesi", emektar yönetmen Arthur Hiller'in da en başarılı işi aynı zamanda...

2 SCARLETT O'HARA & RHETT BUTLER (RÜZGÂR GİBİ GEÇTİ/GONE WITH THE WIND, 1939)

1939'da yaklaşık 4 milyon dolarlık bütçeyle çekilen tam bir "altın yumurtlayan tavuk". Yakın dönemde ABD'de yeniden gösterime girdiğinde 200 milyon dolar gişe yaparak halen ilk günkü etkisini koruduğunu ispatlayan, yaklaşık 4 saat süren bu dev epik, aynı zamanda beyazperdenin en unutulmaz çiftlerinden biriyle tanıştırıyor bizi; Vivien Leigh ve Clark Gable'la... Leigh tarafından canlandırılan, hırçın tabiatlı yarı İrlandalı güneyli güzel Scarlett O'Hara, aslında Leslie Howard'ın canlandırdığı centilmen Howard'la evlenecekken, karşısına çıkan fırsat düşkünü Rhett Butler'a (Gable) gönlünü kaptırır. Ancak bir araya gelmeleri hiç de kolay olmayacaktır. İç Savaş fonunda, muazzam bir görsellik, gösterişli setler, şaşırtıcı figürasyonlar eşliğinde ilerleyen "Rüzgâr Gibi Geçti", renkli çekilmiş olmasının avantajıyla bugün bile hiç sıkılmadan izlenen bir mega klasik. Margaret Mitchell'in romanından uyarlanan yapıt, 15 dalda aday olduğu Oscar'lardan dokuzunu almıştı.

2

3

4

5

3 EDWARD CULLEN & BELLA SWAN (ALACAKARANLIK/TWILIGHT, 2008)

Vampirler üzerine söylenecek her söz söylendi, çevrilebilecek her film çekildi derken, "Alacakaranlık" serisi evvelki sene bomba gibi gençlerin kalbine düşüverdi. Yeni yetmelerin artık belki de burun kıvırdığı bu tozlu efsane öyle bir cıltalanıp parlatılmıştı ki kitapları satış rekorları kırdı. Eser filme alınıp alınmaz gışeleri şöyle bir salladı. Eserin yazarı Stephenie Meyer bile böylesi bir fenomen doğuracağını eminiz tahmin etmemiştir. 17'indeki Isabella Swan, babasıyla birlikte küçük bir kasabaya yerleşir. Akranı gibi gözükse ama yaşı dahil her şeyiyle bir tuhaf olan, vahşi bir çekiciliğe sahip Edward'la karşılaşması, onu tehlikeli bir aşkın sularına çekecektir. Çok fazla kan içermediğinden olsa gerek erkeklerden çok kızların fanatığı olduğu seri, Kristen Stewart ile Robert Pattinson'ı da bir anda günümüzün en romantik sevgililerine çevirdi. Her ne kadar ikinci film "Yeni Ay" (Twilight: New Moon) pek beğenilmedi de, "Alacakaranlık" yeni devam filmleriyle önümüzdeki birkaç yıl boyunca her 14 Şubat'ta hatırlanacak ve bolca izlenecektir.

4 JACK DAWSON & ROSE DEWITT BUKATER (TİTANİK/TITANIC, 1997)

Üzerinden 13 sene geçmiş ama "Titanik", bir popüler fenomen olarak halen aynı "Titanik"... Hiç batmamak üzere tasarlanan, dünyanın en büyük transatlantığı olan devasa gemi Titanik'in daha ilk seferinde buzdağına çarparak ağır ağır sulara gömülmesini anlatıyor bu dev şaheser. Daha önce de sinemaya aktarılan gerçek olay, "Avatar"la şu sıralar yeniden destan yazan James Cameron'ın yönetmenliğinde, gerçek bir deneyime dönüşüyor adeta. Öykünün trajikliğinin yanına bir de acıklı bir zengin kız-fakir oğlan aşkı ekleyerek üç saatlik dev bir destan yaratan Cameron, hem 200 milyon dolarlık bütçesinin hakkını veriyor, hem de bugün bile televizyon ve DVD satışlarıyla milyon dolarlar kazandıran bir mucizeye imza atmış oluyor. Tıfıl dönemindeki en parlak haliyle Leonardo DiCaprio ile kimilerince yanında ablası gibi duran Kate Winslet'in ışıltılı performansları bu nefes kesen filmi yüceltıyor. 14 dalda aday olduğu Oscar'lardan 11 adedini alarak kırdığı rekor da cabası.

5 ENNIS DEL MAR & JACK TWIST (BROKEBACK DAĞI/BROKEBACK MOUNTAIN, 2005)

İşte 2005'te popüler sinemanın gündemine, hatta Oscar törenlerine bomba gibi düşen, yürek paralayıcı bir erkek erkeğe aşk destanı... Brokeback Dağı'nda bir kış boyunca iş gereği baş başa kalan ve bu süreçte birbirlerine önce bedenlen sonra da yürekleriyle yakınlaşan iki kovboyun öyküsü bu. Zaman içerisinde kadınlarla birlikte de olsalar, evlenseler de, araya giren uzun zamanlar sonunda yine birbirlerinin kollarına koşan, gizli buluşmalarla ilişkilerini yıllarca sürdüren iki âşığın durumu, aslında kimin arasında olursa olsun aşkın her koşulda aynı güce sahip olduğunu da gösteriyor bizlere... Yönetmen Ang Lee, Annie Proulx'un kısa öyküsünden uyarladığı "Brokeback Dağı"nda tüm önyargıların ötesinde insana dair bir hikayeyi ustalıkla anlatıyor. Çok genç yaşta aramızdan ayrılan Heath Ledger ile Jake Gyllenhaal'ın şimdiden unutulmaz âşıklar arasına girdikleri yapıt, en iyi film dahil sekiz dalda Oscar'a aday olmuş ve üç dalda bu ödülü kazanmıştı.

6

6 LAURA & ALEC (KISA TESADÜFLER/BRIEF ENCOUNTER, 1945)

Hüzün ve aşkın her kareye sindiği, 1945 yapımı olsa da izlediğiniz anda dün çekilmiş gibi duran, senaryosuyla, anlatımıyla, öyküsüyle bir ömür unutamayacağınız bir başyapıt. İngiliz sinemasının da zirvelerinden olan bu siyah beyaz klasik, orta yaşlardaki ev kadını Laura'nın yasak aşkını anlatıyor. Hayatındaki tek eğlencesi her hafta alışverişe çıkıp sinemaya gitmek olan Laura, bu gezmelerinden birinde tesadüfen Doktor Alec'le tanışır. İkisi de evli ve çocukludur ama tekdüze hayatlarında birbirlerine iyi gelmişlerdir. Her hafta buluşmaya ve çekingen bir aşk yaşamaya başlarlar. Sonradan "Kwai Köprüsü" ve "Arabistanlı Lawrence" gibi büyük klasiklere imza atan David Lean'ın bu 65 yıllık eseri, Rachmaninov'un 2 No'lu Piyano Konçertosu'yla da etki gücünü ikiye katlar. Üç dalda Oscar'a aday olan filmde Laura'yı Celia Johnson, Dr. Alec'i ise Trevor Howard canlandırıyorlar. Büyükler için acı bir masal da diyebileceğimiz bu filme bir şans verdiğinizde, o güne kadar nasıl olup da keşfetmediğinize hayıflanacaksınız.

7

7 EDWARD LEWIS & VIVIAN WARD (ÖZEL BİR KADIN/PRETTY WOMAN, 1990)

Meg Ryan'dan Kim Basinger'a, Geena Davis'den Sharon Stone'a, Michelle Pfeiffer'dan Madonna'ya pek çok aktrisin adının geçtiği ama en son Julia Roberts'a nasip olan bu film, aynı zamanda onu Hollywood'un bir numaralı oyuncular arasına da bir anda sokuverdi. Bu modern bir "Külkedisi" masalı aslında. Zengin ve yakışıklı işadama Edward, her şeyden çok sıkıldığı bir anda New York caddelerinde güzel fahişe Vivian ile tanışıyor. Beraber geçirdikleri geceden sonra aralarında bir anlaşma yapıyorlar. Vivian para karşılığı bir hafta boyunca onun sevgilisi rolünü üstlenecek ve Edward'a eşlik edecektir. Ama gönül ferman dinlemiyor ve birbirlerine abayı yakıyorlar. İyi ama bu sefer de, aralarındaki sınıf ve kültür farkı önlerine engel olarak dikiliyor. Sonuç mu? Zayıf ihtimal de olsa halen izlediğinizi varsayarak söylemeyelim, kendiniz görün. Julia Roberts'ın bu ilk önemli rolüyle Oscar'a aday olduğu "Pretty Woman", aynı adlı şarkısıyla da biliniyor. Richard Gere de en parlak döneminde baş döndürüyor.

8

8 RICK BLAINE & ILSA LUND (KAZABLANKA/CASABLANCA, 1942)

İzlememiş olsanız bile adını mutlaka duyduğunuz, efsane film. İkinci Dünya Savaşı yılları. Fas'ın Kazablanka kenti, Hitler'in zulmünden kaçan Avrupalılarla dolmuştur. Kentin en popüler barı olan Rick'in mekanı, bu insanların buluşma noktasıdır. Derken günün birinde eski aşkı Ilsa çıkarılır. Beraberinde direniş lideri kocası Victor da vardır. Ve Rick, Ilsa ile Victor'ın kaçmasını sağlayabilecek yegane kişidir. Siyah beyaz görüntüleriyle belleklere kazınan "Kazablanka", Ingrid Bergman ve Humphrey Bogart'ı 'sevgili' imgesine birebir oturtan bir başyapıt. "As Time Goes By" adlı şarkısını duyar duymaz hatırlayacağınız 68 yıllık şaheser, Michael Curtiz'in imzasını taşıyor. Aday olduğu sekiz Oscar'dan en iyi film dahil üçünü kucaklayan "Kazablanka", final sahnesiyle pek çok başka filme de ilham kaynağı olmuş bir klasiktir. Bir de ilginç anekdot: 1980'lerde filmin senaryosu başka bir isim altında büyük stüdyolara yollanmış ve ne olduğunu bilmeden okuyanlar "Diyaloglar çok uzun", "Hiç seks yok" gibi yorumlar yapmışlar.

9

10

11

9 JESSE & CELINE (GÜN DOĞMADAN/BEFORE SUNRISE, 1995)

Bir film bu kadar 'geveze' ve aynı zamanda bu denli akıcı olabilir mi? Fransız yüksek lisans öğrencisi Celine ile Amerikalı Jesse, Budapeşte-Viyana treninde tesadüfen tanışırlar. Jesse, ertesi gün uçakla ABD'ye dönecektir ve cebinde beş kuruş olmadığından sabaha kadar Viyana caddelerinde dolaşacağını söyler. Celine de bu 'yabancı'ya eşlik ederek, 14 saat süren ama bizim yalnızca 105 dakikasına tanıklık edeceğimiz bir sevda öyküsü başlar. Cinsel ilişki olmadan başka duyu organlarıyla, hatta beynimizle bile nasıl tutkulu bir ilişki yaşanabileceğini, dahası nasıl öyle de sevişilebildiğini kanıtlayan, 90'ların sanırız en romantik filmi. Richard Linklater'in yönettiği, Ethan Hawke ile Julie Delpy'yi sinema tarihinin en ilginç âşıklaı haline getiren "Gün Doğmadan"ın 2004'te "Gün Batmadan" adlı bir de devam filmi çekilmiş, aynı hüznü dolu öykü tam dokuz yıl sonra kaldığı yerden devam etmişti. Trende başlayıp sokaklarda süren bu sohbetin sonuna nasıl geldiğinizi anlamayacak, hiç bitmesin isteyeceksiniz!

10 ADA & ALPER (ISSIZ ADAM, 2008)

Çağan Irmak'ın "Babam ve Oğlum"dan sonraki ikinci gözyaşı bombası olan "Issız Adam", kadın erkek ayrımı yapmadan önüne gelenle yatıp kalkan, böylece aşka düşmekten kendini koruduğunu zanneden Alper'in günün birinde karşısına çıkan Ada'ya tutulmasını ve sonrasında yaşanan buruk aşkı konu alıyor. Cemal Hünel ve Melis Birkan'ı bir anda zirveye taşıyıp şöhret eden film, kadın ve erkek dünyasının derinliklerini su yüzüne çıkarmakla kalmayıp, üstüne plaktan çalınan şarkıları ve mendil ıslatan bir finali de ekleyince, gösterime girdiğinde izlenme rekorları kırmıştı. Aradan neredeyse 1,5 yıl geçmiş olmasına rağmen, rahmetli Ayla Dikmen'in sesinden ne zaman ve nerede "Anlamazdın" adlı şarkıyı duysak, artık hemen Ada ile Alper'in aşkını hatırlamamız, filmin gücünü gösteriyor bize. Aşkları sonsuza dek sürüp efsane olmasa da, yaşadıkları kısa süreli ilişkiyle kim bilir kaç kişiyi büyüye altına alan "Issız Adam", herkesin kendinden bir şey bulduğu veya bulmaya çalıştığı kült karakterleriyle bu listede yer almayı hak ediyor sanırız.

11 ASYA & İLYAS (SELVİ BOYLUM AL YAZMALIM, 1978)

Ölümsüz aşklar ve âşıklardan söz açılır da, İlyas ile Asya'yı hiç anmamak olur mu? Kamyonculuk yaparken bir gün karşısına çıkıveren güzeller güzeli Asya'ya sevdalanan, aşkı uğruna onu kaçıran İlyas, elindeki mutluluğun kıymetini bilemeyerek, eskiden tanıdığı bir kadınla ilişkisini sürdürür. Bir süre sonra da oğlunu ve karısını büsbütün yalnız bırakır. Asya, çocuğuyla birlikte Cemşit adlı iyi kalpli bir adamın himayesine girecek ve İlyas, aşkın aslında "emek" vermek gerektirdiğini çok geç de olsa anlayacaktır. Pek çok soruşturmada Türk sinemasının en iyi filmleri arasında ilk sıralarda yer alan bu olağanüstü Cengiz Aytmatov uyarlaması, hem Atıf Yılmaz'ın usta rejisi, hem Cahit Berkay'ın hiç unutulmayan müziği, hem de Türkan Şoray-Kadir İnanır-Ahmet Mekin gibi dev oyuncuların performanslarıyla hala zirvede... Finaliyle, dönemin genel geçer kurallarına teslim olmayarak, belki de bu sayede 'kült film' mertebesine erişen "Selvi Boylum Al Yazmalım", yalnızca Türk sinemasının değil, dünya sinemasının en büyük aşk filmlerinden biridir...

DAİMA GENÇ: JOHN HUGHES

Gençlik filmlerinin efsane ismi John Hughes, eğer geçtiğimiz Ağustos'ta vefat etmeseydi, bu hafta onun 60'ıncı doğum gününü kutlayacaktık. Hep 16 yaşında kalmış ve filmleriyle ölümsüzleşmiş olduğuna göre, anısına bir doğum günü pastası kesebiliriz.

60 YAŞ, ÖLÜMLER İÇİN PSİKOLOJİK SINIR GİBİ. 50'LERİNİZDE VE ÖNCESİNDE ÖLDÜYSENİZ,

arkanızdan "Çok genç öldü, yazık oldu" deniyor. 60 ve sonrasında ölümlere "Çok gençti" diye vah eden fazla çıkmıyor. John Hughes, dolu dolu yaşanmış bir ömrü bitirip, aynen filmlerinde resmettiğine benzer güneşli, açık bir günde Manhattan'da öldüğünde tam 59 yaşındaydı. Çok genç öldü. Sadece biyolojik yaşına bir referans değil bu. Hughes'un zihni, kalbi ve hayatı algılayış biçimi çok ama çok gençti. Sinemada ilk gençlik yıllarının en büyük öykücüsüydü o. Hep anlattığı yaştakiler gibi bir zihne sahipti, yaşlanmadı. Bu bakımdan işte, çok genç yaşta kaybettik Hughes'u. Eğer geçtiğimiz Ağustos'ta kalp krizi sonucu hayata gözlerini yummasaydı, bu hafta tam 60 yaşına girecekti. İhtiyarlamaya başlayacaktı. Ölümü bir bakıma sinemacıyı hep genç kalmaya mahkum etti. Bu da kaderin bir oyunu belki. Hughes, anlamaya ve anlatmaya çalıştığı insanlar gibi kaldı. Hayat ona asla yaşlanma fırsatı tanımadı.

Hayatı, sanatında anlatacağı gençlerinkine çok benzer bir yetişme çağı ile bezendi. Illinois'te geçirdiği lise ve üniversite hayatı, filmlerine ilham verdi. İflah olmaz bir romantik olduğu malum. Fakat Hughes'un lise aşkıyla evlenip ölene dek onunla yaşaması ve hayatına giren tek kadının lisedeki bu genç kız olması anlamlı. Filmlerinde köklü romantik duygular

besleyebilen oysa yaşça çok toy olan çocukları da açıklamaya yeter. John Hughes anlattığı çocuklar gibi bir hayat yaşamıştı.

Filmleri hep Illinois'in Shermer kentinde geçiyordu. Aslında böyle bir kent yok. Shermer, onun için Amerika'nın "suburb" denen تنها taşra şehirlerini anlatmak için uydurduğu bir araç-şehir gerçekte. Orta sınıfın tepesine binen Reagan yıllarının yönetmeniydi zira Hughes. Fakat Shermer'da yaşayan orta direk yetişkin Amerikalıları anlatmıyordu bizlere. Farklı bir tercih yaparak hep onların çocuklarını anlatıyordu. 60'ların sonu ve 70'lerin başında doğmuş, ilk gençliklerini 80'lerin ikinci yarısına sıkıştıran gençlerin hikayecisiydi Hughes.

80 'Lİ YILLARDA SENARYOSUNU YAZDIĞI VE ÇEKTIĞİ FİLMLERLE GENÇLİĞİN RUHUNU

yakalaması boşuna değildi. İvmeli bir değişime giren 80'ler dünyasının gençlerinin, kendilerini var etme mücadelesine, hayallerine, arzularına, çıkmazlarına ve kuşak çatışması ıstırabına ayna tutmaya çalışıyordu hep. Hughes sadece günümüzde 'MTV jenerasyonu' olarak anılan 80 kuşağını anlamakla da kalmıyordu. Aynı zamanda onları şefkatle kucaklıyordu. Filmleriyle onları samimi bir şekilde tanıtmak çabasıydı.

Dünya, Soğuk Savaş'ın bitmesinin

arifesine girmişti oysa. Bir sahte barış sürecinden geçiliyordu. Buna karşın gençlerle yetişkinler arasındaki çatışma giderek büyüdü o yıllarda. Siyasi ve ekonomik kısılcın cendere misali kısırdırdığı gençler, bir karşı kültüre sığınarak isyan ediyorlardı. Hughes'un filmlerinde bu sessiz isyan hep pasif agresif bir direniş olarak, dönemin ruhuna çok uygun bir tonda, baskılanmış bir başkaldırı olarak kendini gösteriyordu. Hughes, 80'lerin gençlerinin giyim kuşamlarını, konuşma tarzlarını, müzik zevklerini, birbirleri arasındaki ilişkileri onlardan yaşça büyük olmasına rağmen adeta bir psikoterapist edasıyla etüt edebilmişti. Bunu, şaşmaz bir doğrulukla resmediyordu. Bu giyim, davranış ve müzik tercihleri, o dönemki politik açıdan iğdiş edilmiş gençlerin başkaldırı nesnesi olarak kullandıkları araçlardı. Hughes sinemasında, gençler sıkışmış ve çıkışsızdılar. Hemen hepsi mutsuzdu. Anlaşılmamaktan yakınıyorlardı. Fakat kendi anne babalarına denk düşen 68 kuşağı gibi tek ses olup haykırmaktan da acizdiler. Belki de dünya, 68'e karşı kendini korumaya almıştı. Bir daha böylesine tabu deviren bir nesil yetişememesi için alan daraltma oyununa gitmişti. Hughes bu Reagan/Thatcher mengenesinin farkında olan bir yönetmen olarak, örtük faşizmin en çok gençlerin kafasına indiğinin, balyozun ağırlığı altında ezilenin her zaman onlu ve yirmili yaşlardaki gençler olduğunun farkındaydı.

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

Kahvaltı Kulübü (1985)

Ferris Bueller İle Bir Gün (1986)

16. Doğum Günü (1984)

"Neşeli Gençlik" (Porky's) gibi "Amerikan Pastası" (American Pie) andıran sulu ergen komedilerinin cesaret edemediği şeyi yapıyordu bir bakıma Hughes. Ergenliği, cinsel uyanış komedisine vurup bir dalga nesnesi haline getirmiyordu. Yahut da, herkesin yaşadığı fakat yetişkinlikten sonra unuttuğu sorunlu dönem olarak bu yıllara burun kıvrırmıyordu. Gerçekçi bir şekilde bu yaşların dertlerini dinlemeye çalışıyordu. Orta sınıf gençlerin Amerikan taşrasındaki var oluş çırpınına anlamaya uğraşıyordu hep.

HUGHES'UN FİLMLERİ İLK BAKIŞTA "GENÇLİK YILLARI"NA (AMERICAN GRAFFITI) BENZİYORDU. FAKAT ASLEN

"Aşk Mevsimi"ne (The Graduate) yakındılar. Komedi, Hughes filmleri için bir soslta sadece. Yemeğin üzerindeki lezzetli katmandı. Besin değeri olan esas kısım, bu sosun altında yatıyordu. "Aşk Mevsimi"nin 60'ların gençlerine tuttuğu aynayı, Hughes 80'lerin gençlerine tutmaya çalışıyordu. Ekseriyetle gülmece diye yaftalanan filmleri diğer Hollywood yapımlarının aksine samimiyetten ve izleyenin ruhuna sirayet edebilme gücünden besleniyordu. İlkgençliğin istikarsız duygu evrenini ondan iyi kimse idrak edememiş ve dile dökememişti. Diyalog yazmadaki başarısı, müziği kusursuz kullanışı ve oyuncu yönetimi ile yarattığı atmosfer kendini sahipsiz ve yalnız hisseden her genci, dışarıda bir yerde kendisini anlayan birileri olduğu umuduyla doldurmaya yetiyordu.

John Hughes daha ilk filminden onlu yaşlara rahatlıkla inebildiğini göstermişti. "16. Doğum Günü" (Sixteen Candles) 16'ncı yaş gününe girmek üzere olan bir lise iki öğrencisini anlatıyordu. 16'ncı yaş, 'sweet sixteen' diye anılan, batı kültüründe önem taşıyan bir çocukluktan gençliğe geçiş yaşı olduğundan, Samantha'nın (Molly Ringwald) sıkıntısı artıyordu. Ablası ertesi gün evleniyordu, haliyle aile Samantha'nın doğum gününü unutuyordu. Samantha kendisini zerre dinlemeyen ailesiyle yaşadığı iletişim sorunu yüzünden ifade güçlüğü çekiyordu. Bu güçlük, beğendiği fakat tanışamadığı çocukla da perçinleniyordu. Karşılığında da okulun 'nerd'ü ona asılıp rahatsız etmeye başlıyordu. Hughes, bu eserinde, sonraki filmlerinde pekiştireceği ebeveyn ile ergen arasındaki iletişimsizliğin ergende açtığı yaraya ilk kez odaklanmıştı. Ona göre bu gençlerle konuşmayan, onlara kulak vermeyen aileler yüzünden çocuklar da

Harika Şeyler (1987)

kendi aralarında da iletişim sorunu yaşıyordu. Aile, gösterip öğretme yoluyla gence sosyalleşmeyi, dünyayla iletişim kurmayı öğretmiyordu. Samantha'nın içine kapanıklığı, utangaçlığı, ailesinin onu dinlememesinden, onunla konuşmamasından ve ona özgüven aşılamamasından kaynaklanıyordu. Gençlerin, takdir edilmeye ve güvensizliği yenmeye ihtiyacı vardı her şeyden önce.

Hughes'un altın dönemi 84 ila 90 arasındaydı. Bu dönemde yedi film çekti, beş de senaryo yazdı. Neredeyse yılda iki film ediyor. 1985 özellikle yönetmen için parlak bir yıldır. Önce başyapıtı sayılabilecek "Kahvaltı Kulübü"nü (The Breakfast Club) çekti Hughes. Bu film, önce bir anlatı klişesini yıkıyordu. Gençlik filmlerindeki stereotipleri parçalamak için bizzat onları kullanıyordu. O güne dek çekilen (ve hâlâ birçok örneği üretilen) lise komedilerinde ezik ve silik 'geek', okulun popüler ponpon kızı, sorunlu asi genç, okul takımının başarılı sporcusu, hep yalnız takılan tuhaf tip ve şımarık zengin kız gibi tiplerle hakir görülen lise öğrencilerini ele aldı Hughes. Bu tiplerin beş tanesini çekip çıkararak bunları bir hikayenin odağına koydu. Karakterleri, karaktere dönüştürdü. Bunu yaparken aslında bu çocukların yetişkinler tarafından karikatürleştirildiğini, gerçekte bu gençlerin yaşayan, canlı karakterler olduğunu ve dahası birbirine ne kadar benzediğini göstermeye girişti. Bunu basit bir arka plan ve neredeyse tek mekan kullanarak gerçekleştirmişti. Beş öğrenci, farklı farklı disiplin suçlarından dolayı

cumartesi günü okula gelme cezası alıyorlardı. Bomboş okulda beş birbirinden alakasız genç, mesai bitimine kadar zaman geçirmek zorundaydılar. Büyüklerin onlarla yapmadığını yaparak birbirleriyle konuşmaya başlıyorlardı. İletişime geçtikçe aslında aynı dertlerden şikayet eden, birbirini çok iyi anlayan bireyler olduklarını fark ediyorlardı. Film, kendilerinden yazmaları istenen kompozisyonu, ortak bir imzayla yazıp sunmalarıyla bitiyordu. Bu kompozisyonun metni önemliydi. Zira müdür, onlardan nasıl bir insan olduklarını anlatan bir yazı istemişti. Yanıtlarında kendilerini anlatmanın hiçbir anlam ifade edemeyeceğini, çünkü yetişkinlerin bu gençleri görmek istedikleri gibi görmeye devam edeceklerinin endişesi yatıyordu. Bu çocuklar kendilerini ifade etseler de seslerini duyan, onlara kulak veren olmayacaktı. Dolayısıyla ifade çabası boşa gidecekti hep. Gençler sonunda "Biz, gördüğünüz şey değiliz. Kendimizi de size anlatamayız. Siz gelip bizi anlamaya çalışmalısınız" mesajı veriyorlardı.

"Çılgın Bilim" (Weird Science) Hughes için bir dinlenme filmi sayılabilir. "Kahvaltı Kulübü" gibi bir 'opus magnum'un ardından, daha gevşek, daha hafif bir komediye soyunur. Ergenlik çağındaki iki öğrenci okulda dalga konusu olduklarından kendilerine bir yapay sevgili icat etmeye çalışırlar. Neticede kız ortaya çıkar fakat işler oldukça karışır. "Çılgın Bilim" fanteziye bulaşan tek filmidir Hughes'un. Buna karşın, Gary (Anthony Michael Hall) ve Wyatt (Ian Mitchell Smith) karakterleriyle, liseli erkeklerin, içleri gitse de flört

etmekteki başarısızlığını ve lise içi sosyal kliklerin iletişime ket vuruculuğunu incelemeye çalışır.

1 986'DAKİ "FERRIS BUELLER İLE BİR GÜN" (FERRIS BUELLER'S DAY OFF), JOHN HUGHES'UN EN ÇOK BİLİNER FİLMİDİR BÜYÜK

ihimalle. Bunda başkarakter Ferris rolündeki Matthew Broderick'in baskınlığının da payı var. Ferris bir gün sırf zevk için okulu kırar ve gün boyu yapmak isteyip yapamadığı şeyleri arkadaşı ve sevgilisiyle yapar. Bu arada otorite figürü okul müdürü de hasta numarası yaptığına inandığı Ferris'i suçüstü basmaya kararlıdır. Ferris, gün boyunca gezer tozar, arabayla turlar, müze dolaşır, panayıra katılır, lüks restoranda yemek yer. Fakat tüm bunlar aslında lise sona gelmiş ve üniversiteye gidip birbirinden kopacak üç arkadaşın son kez birbirine tutunma çabasıdır. Ferris, ailenin baskısıyla ezilen ve depresif bir kişiliğe dönüşen arkadaşı Cameron'u (Alan Ruck) da bireyleştirmeye çalışır. Meşhur Ferrari sahnesinde, çekindiği babasının antika Ferrari'sini haşat eden Cameron, nihayet kangren olmuş sorunu kestirip atmaya, hiç yüzünü görmediğimiz korkulu babayla yüzleşmeye karar verir. John Hughes, yetişkinlerden destek ve ilgi göremeyen gençleri birbirlerinin sorun çözücüsü yapar bir bakıma. "Kahvaltı Kulübü"nün gençleri gibi Ferris de yardıma muhtaç fakat sesini duyan kimse bulamayan Cameron'a erişkinleşme yolunda psikolojik destek uzatan tek kişi olur.

Senaryosunu yazdığı "Pembeli Güzel" (Pretty In Pink), "16. Yaş Günü"nü andıran bir film sayılabilir. Bu sefer adet olduğu üzere dönemin gençlerinin dinlediği müzikleri tespit etmekle kalmaz, giyim kuşam tandanlarının da altını çizer. Andie (Molly Ringwald) işsiz babasıyla yaşayan fakir bir kızdır fakat moda düşkündür. O yılların stiline hakim bir liselidir. Buna rağmen lise içi sosyal kliğin kuralları kesindir. Âşık olduğu zengin çocukla ilişkiye giremez. Hem dahil olduğu 'halk çocukları' cenahından tepki alır hem de zengin çocukları onu ve müstakbel sevgilisini alay konusu eder. John Hughes, dönemin küresel ekonomik uçurumlarına bir mikro kozmostan bakar bu filmde. Lise içindeki sosyal çemberleri yetişkinlerin dünyasının bir negatif yansıması olarak gösterir. Eğer yetişkin sınıfısalığı olmasa, bu çocuklar da sınıflara ayrılmayacak ve birbirleriyle sağlıklı iletişim kurabileceklerdir. Fatura

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

Çılgın Bilim (1985)

Pembeli Güzel (1986)

Buck Amca (1989)

yine büyüklere çıkar.

Hemen bir yıl sonrasında senaryosunu yazdığı "Harika Şeyler" de (Some Kind Of Wonderful) bu sosyoekonomik yaraya bir kez daha parmak basar. Makro ölçekte 'orta sınıf' deyip geçilen sınıfın bile kendi içinde katman katman bir yapıya sahip olduğunu, sosyal çemberlerin sınıflar içinde bile oldukça katı çizildiğini gösterir. Bu sefer fakir olan erkektir. Zengin çevreden bir kıza vurulur. Lise bitmiştir artık, üniversiteye gidecek mi gitmeyecek mi kafası karışıktır. Bir yandan da araba tamircisi olarak çalışmak zorundadır para kazanmak için. Hughes'un bu en romantik filminde, nihayet çocuk zengin ve şımarık kıyla uğraşmayı bırakır. En iyi arkadaş bellediği 'butch' görünümlü kızın kendisine âşık olduğunu fark eder. Mutlu olurlar.

HUGHES FİLMLERİ BİR ÇOCUĞUN ERGENLİKTEN GENÇLİĞE UZANAN SÜRECİNİ ANLATIR BİR BAKIMA. EN ÇOK PARA

kazandıran filmi "Evde Tek Başına"daki (Home Alone) zirzop çocuk büyüdükçe, tekne kazıntısına dönüşür ve ailesinden takdir ve ilgi göremez olur. İlk gönül ilişkisi denemelerinde "Tuhaf Bilim"i andıran hayal kırıklıkları yaşar. "16. Yaş Günü"ndeki gibi doğum günleri unutulur. Kendini tamamen silik bir karakter gibi hissetmeye başlar. Kendisini tek anlayanın "Kahvaltı Kulübü" üyeleri olduğunu fark eder, onlara tutunur. Mezun olmaya yakın Ferris gibi son bir kaçamak yapmaya kalkar. Fakat mezuniyet sonrası "Harika Şeyler"deki gibi bocalar. Para kazanmak zorundadır artık. "Kariyer Fırsatı"ndaki (Career Opportunities) gibi tembellik hakkını kullanmak ister fakat mesaili bir işe girmeye mecburdur. Burada müstakbel eşiyle tanışır. "Bebeğimiz Olacak"ta (She's Having A Baby) hamile kalır. Daha kendisi büyüyememişken çocuk sahibi olmanın ve aileye dönüşme sorumluluğunun yüküyle sarsılır. Genç büyür ve yetişkinleşir ama hâlâ onu, onun gibisinden başkası anlayamaz. Nesiller arasındaki iletişimsizlik en çok gençlerin canını yarmaya devam eder.

John Hughes büyüsü budur işte. Gençleri anlayabilen tek yetişkin olmasındadır. Günümüzde onun yaptığı yapımaya niyet eden çok yönetmen var fakat hiçbiri hâlâ John Hughes'un 20 yıl önce çekip bitirdiği filmlerdeki cesaretin ve zamansızlığın kıyısına yaklaşmıyor. John Hughes'u bu açıdan tüm zamanların gençlerinin babacan bir sırdaşı yapan da bu. <https://rantey.org>

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

KIZGIN DAMDAKİ KEDİ

Tennessee Williams'ın Pulitzer ödüllü oyunundan uyarlanan "Kızgın Damdaki Kedi" (Cat On A Hot Tin Roof), aslında güneyli bir ailenin fertlerinin iç yüzünü açığa çıkaran bir doğumgünü partisini anlatır. Film insanoglunun riyakârlığı üzerine yapılmış en etkili filmlerden biridir...

YAŞLANMAYAN FİMLERDEN BİRİDİR 1958 YAPIMI "KIZGIN DAMDAKİ KEDİ". AMA TENNESSEE WILLIAMS'IN ORJİNAL ESERİNDEN

ayrı bir yere koymak lazım. Zira Williams bu uyarlamaya onay vermeyip nefret ettiğini her fırsatta dile getirmiş. Orjinal metni okuduğunuzda biraz Williams'ı anlamanız mümkün. Çünkü bir değerli eserden başka bir değerli eser çıkarılmış ama ruhlarında ciddi bir farklılık var... Yönetmeni Richard Brooks'un pürüzsüz anlatımı ve bir tiyatro oyununu görselleştirmek konusundaki ustalığı ise takdire şayandır. Brooks yarısı küçük bir yatak odasına geçen hikayeyi büyük bir evin içine ustalıkla yaymıştır.

Film Güneyli bir Amerikan ailesinin krizlerle dolu bir doğumgünü buluşmasını anlatıyor. Eski spor yıldızı Brick (olağanüstü Paul Newman) artık bir alkoliktir ve içkili bir gece ayak bileğini kırmıştır. Karısı Maggie (büyüleyici Elizabeth Taylor) ile sorunlu ve seksiz bir evliliği vardır. Brick'in zaten sorunlu bir ilişki yaşadığı babası Harvey'nin doğumgünü partisini böylece büyük bir hesaplaşmaya dönüşür.

Ev hayli kalabalıktır. Brick'in ağabeyi Gooper ve ağgözlü karısı Mae'nin derdi hasta olan Harvey'e yaranmak ve mirasının büyük kısmına konmaktır. Bu uğurda beş tane çocuk doğuran ve altıncısına hamile olan Mae bu 'riyakarlık' üzerine yapılmış filmin en riyakar karakteridir de. Sevimsiz ve Maggie'nin deyimiyle 'boyunsuz' çocuklar ise sinir bozucu bir şekilde en kritik anlarda sahneleri adeta delerler!

Brick'in ise mirasla hiç ilgisi yoktur. Sadece bilinçsiz olmak istiyordur... Etrafındaki vicak vicak yalanlardan ve pozlardan kaçmak,

kendisiyle ilgili sorunları hissetmemek için kendi deyimiyle 'kafasının içindeki kapatma düğmesini' kapatabilmek için alkole sığınmıştır. Oysa yanında ona hala çok aşık ve onu kazanmak için 3 yıl boyunca mücadele eden karısı Maggie vardır. Baba Harvey dışında ailenin diğer fertleri tarafından seilmeyen, hatta Brick'in bu biçare halinin sebebi olarak görülen Maggie kendisini kızgın damda yürümeye çalışan bir kediye benzetir. Gelgelelim Brick'in Maggie'yi sürekli aşağılamasının ve ona çok soğuk davranmasının da bir sebebi vardır. Brick, Maggie'nin onun en yakın dostu, can arkadaşı Skipper'la o intihar etmeden önce yattığını düşünmektedir... Skipper'ın intiharından da Maggie sorumludur ona göre.

Williams'ın eserinde Brick'in arkadaşı Skipper'ın ölümüyle yıkılması, homoseksüel bir ilgiye bağlanır. Ancak dönemin Hollywood'unda Hays yasası yürürlüktedir. Brick'in ölen arkadaşı Skipper'la olan ilgisi, "o benim en yakın dostumdu" çizgisine çekilmiştir. Böyle olunca hikaye çok daha masumlaşıyor haliyle. Brick'in Maggie'ye olan ilgisizliğinin telafisi daha mümkün olabiliyor. Orjinal eserde Maggie kocasını ölmüş bir erkek sevgilinin yasından çıkarmaya çalışırken filmde bu, bir evliliğin kurtarılmasına ve aşkın, dirayetin zaferine dönüşüyor. Nitekim Brick'in karısına olanca soğuk davranmasına rağmen bir an banyoda yalnız kaldığında onun sabahlığına yüzünü dayaması ve onu koklayarak aslında 'o kadar da ilgisiz' olmadığının bize gösterilmesi de bu yüzden.

"Big Daddy" Harvey'nin ise dramı daha da fena aslında. Bütün bir hayatını rıya içinde geçirmiş. Ne karısının sevgisine inanmış ne de kendisine yakın davranan diğer herkesin. 65.

doğumgününün aslında sonuncusu olduğunu anladığı andan itibaren de yaşadığı yıkılış ve hemen ardından gelen kabulleniş büyük bir sarsıntı. Bütün bunları oğlu Brick'i yeniden hayata döndürebilmek için kullanması ise ayrıca vurucu. Filmde ustalıkla onarılan bir baba-oğul çatışması da mevcut.

Bütün bu riyakârlığın, bu kaostan içinde ciddi şekilde yara alan Maggie'nin inatçı ve asla vazgeçmeyen kişiliği beyazperdenin en sevilen kadın karakterlerinden biri haline dönüşür. Ama bunda güzelliğinin zirvesindeki Elizabeth Taylor'ın kırılmalık ve inatçı mücadelecilik arasında gidip gelen pürüzsüz performansının rolü çok büyüktür kuşkusuz. O bembeyaz, muhteşem elbisesi içinde bir melek gibi görünen Taylor, kocasını yeniden kendisine döndürebilmek için çırpındıkça bir tanrıçaya dönüşür. Taylor'ın bu insanı kendine çeken kırılmalığını eşini filme başlamadan çok kısa bir süre önce bir uçak kazasında kaybetmiş olmasına da borçlu olabiliriz. Çünkü Brick'in karşısında ona 'sev beni' der gibi konuşurken gözlerindeki o bazen kendisini gösteren ağladı ağlayacak durumu çok etkileyici ve fazla gerçekçi görünüyör doğrusu.

Paul Newman'ın ise ilk Oscar ödülünü getiren performansı kusursuz. Aktörün etkileyici fiziği sinemanın o en klasik yakışıklı tanımlarına birebir uyuyor. Bir kez daha seyredince günümüz aktörlerinin hiçbirinde rastlayamadığımız bir auranın etkisi altına giriyorsunuz. Görüldüğü her sahneyi dolduruyor ışıyla.

Broadway'de de sergilenen oyunda aynı rolde beğeni toplayan Burt Ives'in Orson Welles'in son dönemlerini hatırlatan performansı da es geçilmeyecek türden. ■

HAYAT VAR

BİR REHA ERDEM FİLMİNİ ANLATMAYA NEREDEN BAŞLAMALI? İFLAH OLMAZ, hatta hastalıklı baba-çocuk ilişkilerinden mi? Ritimden ritme, tondan tona, atmosferden atmosfere, kurgudan kurguya değişen stiline mi? Ana kahramanlarının psikolojilerine özen göstermesi, onları en içten şefkatle anlaması ve bize anlatması mı? Florent Herry'nin kamerasından süzülen, gerçekle gerçeküstünün kimi zaman birbirine karıştığı o anısal görüntüler mi?

Onun kahramanları büyümenin sıkıntılarından muzdarip. "Hayat Var"ın Hayat'ı da erkenden büyümek, çocukluğunu bir çırpıda atlayıp vakitsizce 'kadınlığa' geçmek zorunda kalan bir kız... Bu topraklardaki pek çok akranı gibi feleğin sillesini çok erkenden yiyenlerden... Bebekliği ve çocukluğu elinden alındığı için belki de başparmağı her fırsatta ağzında. O sanki modern Türkiye'de bir Charles Dickens karakteri. Elit İşcan'ın tüm sadeliği ve doğallığıyla bedenini verdiği...

Gemilere kaçak mallar satan babası ve yatalak, oksijen tüpüne bağlı paragöz dedesiyle Boğaz'a akan bir dere ağzındaki müstakil, kırık dökük ahşap bir evde yaşayan küçük bir kız Hayat. Şehre gidip gelirken yolunun keşiştiği oğlanlar ve bakkalın tacizinden kurtulduğu zamanlarda pek de can kulağıyla dinlemediği derslerin ortasında görüyoruz onu. Evden dışarı çıktığı diğer zamanların bir kısmını, başka bir adamla yuva kurmuş annesinin ilgi ve sevgiden yoksun evinde geçiriyor. Ya da "Beş Vakit" in çocukları gibi boş bir arazide içi geçebiliyor veya yakın 'kokona' komşularında başka hiçbir yerde görmediği şefkati görüyor. Ne ki Hayat'ın hayatı bir örümcek ağında debelenen sinekten farksız. Pek yakında onu yiyecek o dev örümceği biz görebiliyoruz; hayat öylece tetikte bekliyor. O ise henüz arkası dönük mücadelede.

"Hayat Var" sinema tarihinde eşine az rastlanır kasvette bir film. Çıkişsızlık, kaçıışsızlık, karamsarlık, tecrit (gerçi o ev daha nice anlamlara gebe) filmin dört bir yanına sinmiş durumda. Florent Herry'nin babayı teknesinde takip ederken

yakaladığı o anısal Boğaz manzaraları bile iç karartmaya yarıyor ancak: O şatafatın, o süsün, püsün, o dev şileplerin ardındaki çirkinliği bilmek göz çeperlerinizden içeri sızan o enfes kadrajları zihninizde lime lime ediyor. Hayata ve berisinde getirdiği acımasızlıklara en az Hayat kadar öfkeleniyorsunuz. Erdem'in filmin finalinde ona aldırıldığı rahat nefesin çok sürmeyeceğini de biliyorsunuz.

Ses kuşağı tümüyle ana kahramanının psikolojisine adanmış az örnekten biri "Hayat Var". Hayat'ın bölük pörçük ruhu bu ses kuşağında hayat buluyor. Uçak tekerleğinin yere sürtündüğü iniltiler dev camların aşağı indiği şangırtılara karışıyor. Polis sirenleri Hayat'ın zihninde ciyaklıyor. Bunları Orhan Gencebay'ın "Dert Bende Derman Sende" ve "Seveceksin" parçaları tamamlıyor. Kucağından düşürmediği oyuncak bebekten çıkan ve olur olmaz her an çalan "My Only Sunshine" in o çiğ tınıları ise bir merhem mi, yoksa yaralarına bastığı tuz mu, kestirmek zor...

Erdem senaryosunu ekrana enfes bir beceriyle yansıtıyor. Başarıyla çizilen yardımcı roller ve yan karakterlerin halleri filmde bulacağınızı sandığınızı yegane noksanları da bir bir yamıyor. Yönetmen Hayat'ın çevresindeki ağı örerken bu yan karakterlerden son derece sinsice faydalıyor. Başlarda güven verir gibi dursa da pek sağlam pabuç olmadığı kısa sürede ortaya çıkan baba... Sürekli Hayat'ın bakımına muhtaç, hırıltıları öksürükleriyle birleşen küfürbaz bir yatalak dede... Kapı eşiğinden dışarı adım attığında insanın yakasına sülük gibi yapışan mütecaviz bir kent yaşamı... Erdem böylesi bir kuşatılmışlığın küçük bir kızı nasıl duygusuz, nasıl canavarca bir kadına dönüştüreceğinin portresini çiziyor. Ne diyordu Orhan Baba? "Gün gelecek isyan edip / Niye doğdum diyeceksin / Gün gelecek isyanına / Kahkahayla güleceksin!" Tıpkı Hayat'ın finalde yaptığı gibi... [1]

 İstanbul Boğazı'na içeriden böylesine sinematografik bakan bir başka film var mı son elli yılda?

 Hayat'ın bebeğinin tekrar tekrar çaldığı şarkı 'olaylar geliştikçe' sinir zarınızı deliyor!

YÖNETMEN Reha Erdem

OYUNCULAR Elit İşcan,

Erdal Beşikçioğlu, Levend Yılmaz

YAPIM/SÜRE 2009 Türkiye, 120 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Türkçe

ŞİRKET Tiglon

Her seferinde bir öncekinden daha iyi bir film çıkarmak... Reha Erdem zoru başarıyor!

BENİM GÜZEL ÇAMAŞIRHANEM

ORJİNAL ADI My Beautiful Laundrette

YÖNETMENLER Stephen Frears

OYUNCULAR Daniel Day-Lewis, Gordon

Warnecke, Saeed Jaffrey

YAPIM/SÜRE 1985 İngiltere, 90 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.33:1, 2.0 DD

İngilizce (T.A.)

ŞİRKET Tigon

Neredeyse imkansız bir aşkı 'her şeye rağmen yaşanabilir' duygusuyla anlatıyor...

BİRÇOK İLKİ BÜNYESİNDE BARINDIRAN BU KUSURLU AMA GÜZEL FİLMİN Türkiye'de seyirciyle buluşması nedense hep gecikmeli oldu. Festival müdavimleri tarafından ilk kez keşfedildiğinde üzerinden tam iki yıl geçmişti. 80'ler sinemasına sinmiş olan karikatürize Asyalı ve eşcinsel tiplmelerini kıran doğru yaklaşımıyla dönemine damgasını vuran film, uzunca bir süre sadece Sinema Günleri'ni takip edenlerin bilip anımsadığı bir film olarak kaldı. Şimdi DVD formatında ilk kez karşımıza çıkıyor. Güncelliğini bir nebze olsun yitirmemiş bu denli gerçekçi bir filmin unutulmamış olması bir bakıma sevindirici.

Ünlü yazar Hanif Kureishi'nin yazdığı ilk senaryo olan "Benim Güzel Çamaşırhanem", aşırı sağın yükselişe geçtiği, ırkçı saldırıların ve nefret suçlarının tırmanışa geçtiği Thatcher dönemini fon alan neredeyse imkansız bir aşkı 'herşeye rağmen yaşanabilir' yumuşaklığıyla anlatıyor. Sık sık aşağılamalara maruz kalan Pakistan göçmeni Ömer ile çetelerden birinin üyesi olan aylak

Johnny'nin çok eskiye dayanan ilişkisi yine bir saldırıyla palazlanıyor. Kesif bir umutsuzluk yayılan filmde Kureishi, 'sevgi her şeyin üstesinden gelir' naifliğine şükür ki düşmüyor. Frears'ın soğukkanlı anlatımının çok şey kattığı öyküde çok hassas ve daha düşündürücü bir birleştirme noktası var. Muhafazakar ailesinin talepleriyle (mesela evlilik baskısı) zaten ezilmekte olan Ömer, yine tutucu ve maço çetenin baskılarıyla ezilen Johnny'le yanyana geldiğinde, baskı onları birleştiren ortak paydaya dönüşüyor. Faşizmi dert edinmiş tüm dramatik öykülerin çıkış noktası da bu baskı zaten. Günümüzde eşcinsel cinayetleri başta olmak üzere nefret suçlarının niye hâlâ sürdüğünün, ne zamanlar tırmanışa geçtiğinin, hangi etkenlerle işlendiğinin ve faillerinin kimler olabileceğinin yanıtlarına kafa yoran herkesin başucunda bulunmalı. [1](#)

Daniel Day-Lewis'in ne denli şeffaf bir oyuncu olduğunun önemli delillerinden biri.

Özellikle final sahnesinde TV filmi ürkekliği tavan yapıyor.

LANET TAKIM

ORİJİNAL ADI The Damned United
YÖNETMENLER Tom Hooper
OYUNCULAR Michael Sheen, Timothy Spall, Colm Meaney, Jim Broadbent
YAPIM/SÜRE 2009 İngiltere, 93 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İngilizce (T.A.)
ŞİRKET Tigon

Spor filmi olduğuna
aldanmayın. Harika bir
'kendini iyi hisset filmi'
"LANET TAKIM"...

LANET TAKIM"IN BAŞKARAKTERİ BRIAN CLOUGH'U TANIMIYORSANIZ EĞER, film nefis bir coşku zirvesiyle bitiyor. Leeds United macerasından sonra kariyeri sıfır noktasına dönen Clough, yine ikinci ligin ortalarında tingilleyen Newcastle United'ı alıyor. İkinci ligden birinci lige çıkartıyor. Sene kaybetmeden birinci lig şampiyonu yapıyor. Ve yine sene kaybetmeden üst üste iki kez Şampiyonlar Ligi şampiyonu oluyor. Bu başarıya ulaşabilmiş bir İngiliz teknik adam, hâlâ yok.

Fakat aynen filmin uyarlandığı roman gibi, yönetmen bu dev başarı dönemini değil, Clough'un 44 günlüğüne Leeds'i çalıştırdığı ve başarısız olup kovulduğu bir ara süreci anlatıyor. Zira kariyerinde ilk olarak ikinci ligin dibindeki Derby County'yi çalıştıran ve bu takımı birinci lige çıkarıp şampiyon yapan spor adamı, daha sonraki Avrupa Kupası başarısından önce böyle bir başarısız dönem yaşamış.

Filmin temel mesajı çok açık. Ne kadar yetenekli ve başarılı bir adam da olsanız, kimi

zaman işler ters gider. Daha kötüsü, hayalinizin işini elinize yüzünüze buluşturabilirsiniz. Clough'un yaptığı da bu oluyor filmde.

"Lanet Takım", dramını kuvvetlendirmek için Brian Clough'u iyi adam yapıp karşısına kötü adamlar çıkarıyor. Efsane teknik adam Don Revie ve Leeds'in o dönemki kaptanı Billy Bremner, Clough'un yoluna taş koyan kötü adamlar olarak resmediliyorlar. Özellikle Don Revie'nin temsili ilginç. Clough, hayallerine yaklaştıkça, hayaller kabuslaşıyor. Teknik direktör başarı kazanıp mesleğinde yükselince, idolü olan Revie de çirkinleşmeye başlıyor onun gözünde. Yönetmenin buradaki enteresan cümlesi, idollerin, yakından bakıldıkça tesirlerini yitirmeleri. Siz yükseldiğiniz zaman, ulaşılmaz gördüğünüz idol geride kalıyor, küçülüp değersizleşmeye başlıyor. [1]

70'lerden kalma fotoğrafları andıran düşük kontrastlı, desatüre görsellik filmin görüntü yönetmenliğine tat katıyor.

Leeds tamamen şikeyle ve çirkefle başarı kazanan bir takım olarak lanse ediliyor ve bu Clough'un Leeds aşkıyla çelişiyor.

ZAMANIN KÜLLERİ

ORJİNAL ADI Dung Che Sai Duk

YÖNETMEN Wong Kar Wai

OYUNCULAR Brigitte Lin, Leslie

Cheung, Maggie Cheung, Tony Leung

YAPIM/SÜRE 1994 Hong Kong -

Çin - Tayvan, 90 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Kantonca

ve 2.0 DD Türkçe

ŞİRKET Kanal D Home Video

Bu deneysel 'şey'i Kar Wai sinemasının en zayıf halkası olarak görmek de mümkün!

BAZILARINCA AVANGART SİNEMANIN HEYECAN VERİCİ ÖRNEKLERİNDEN BİRİ olarak görülse de, vuşa filmlerinin bir anti-tezi olarak çalışan bu deneysel 'şey'i, Kar Wai filmografisinin en zayıf halkası olarak görmek de mümkün. Feodal dönemde yaşamış herhangi birinin rüyalarını kaydetmek mümkün olsaydı, izleyeceğimiz şey muhtemelen buna benzerdi. Ziyadesiyle anlamsız, sert fırça darbeleriyle adeta peliküle sıçratılmış gibi duran bir görüntü yığını.

Kar Wai, sinemaların depolarında çürümeye yüz tutmuş negatifleri toplayarak filmi yenilemek için tam beş yılını harcamış. Farklı negatiflerden derlenen görüntülerin renk paleti sık sık değişiyor. Bazen Ed Wood'un eski film stoklarından derlediği garip kolajlarına benzer bir sonuç çıkıyor ortaya.

Senaryosuz çalıştığına dair dedikodular üretilen Kar Wai, DVD'deki söyleşisinde kaçınılmaz olarak aynı soruya maruz kalıyor. 'Ortada bir senaryo yok mu?' Bana kalırsa yok, ama Kar Wai biraz kekeledikten sonra yuvarlak bir yanıt veriyor: 'Senaryo benim için taslaktır, sürekli değişir.'

Demek gerçekten senaryo yokmuş!

Filmin çıkış noktasında erkek kılığına girip kendisini bir kabile prensesinin kardeşi olarak tanıtan Mu-rong Yin var. Hayali kardeşinin adı da Mu-rong Yang. Yin ve Yang yani. (Off, çok zekice!) Bu kız bir barda tanıştığı savaştının 'kaymak gibi delikanlısın, senin kız kardeşin yok mu, onla evleneyim ben,' sözüne kapılıp aşık oluyor. Sonra tekrar gerçek kimliğine dönüp savaştının gelmesini ve evlenmesini bekliyor. Gelmeyince de intikam yemini içiyor. Bu prensesin kiralık katil tutup hayali erkek kardeşini (yani kendisini) ve savaştıyı öldürtmeye çalıştığı bölümün ayrıntılarına hiç girmeyelim. Bu şizofren sayıklamanın nedenleri ve niçinleri yok, ama bazılarınca 'aşkın ve hayallerin geçiciliği' gibi şiirsel okumalara maruz bırakılabilir. Tabii, ben de jet motorlu bir penguenim. [1]

Yenilmez savaştının sudaki aksiyle savaştığı sahneler de komik, ama en azından güzel.

Gözümüze kül kaçsa bundan daha fazla şey görür ve anlardık.

DUVARLAR ARASINDA

ORİJİNAL ADI Walled In
YÖNETMEN Gilles Paquet-Brenner
YAPIM/SÜRE 2009 ABD, 91 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng ve 2.0 DD Türkçe
ŞİRKET Tiglon

AVRUPA'DAN GELEN YÖNETMENLER
Her zaman Amerikan sinemasına taze bir nefes üfler. Bu sefer, Fransız bir yönetmen, ülkesinde çektiği dramlardan sonra Amerika'da bir korku filmine soyunuyor. Sonuçta ortaya çıkan şey her gelişmesi önceden tahmin edilebilir, akmayan ve aksayan bir tempoya sahip ortalamanın altında bir film. Fakat yönetmenin bazı çabaları takdir edilebilir. Öncelikle Amerika'nın son yıllarda azdirdığı korku filmlerine alternatif bir yaklaşım söz konusu. Örneğin aniden kadraja giren ucubeler ya da patlayan ses efektleri ile korkutma yolu tercih edilmemiş. Keskin sesler yerine daimi bir uğultuyla gerilim kurmaya çalışıyor. Işığı ve gölgeyi kullanarak uğursuzluk duygusu yaratmaya uğraşiyor.

Piramit yaptıran ve işçileri öldürten firavun efsanesini, modern bir binada baştan yazmaya soyunan hikayenin zayıflığı, yönetmenin tüm bu iyi çabalarını boşa çıkarıyor ama. Başroldeki yeteneksizlik abidesi Mischa Barton başta olmak üzere kötü kadro filme daha da köstek oluyor.

Kemal Ekin Aysel

Thumbs Up Fransız yönetmenin 'ambient korku' yaklaşımı filmin tek olumlu yanı.

Thumbs Down Hikayenin sonu yine modern korku filmlerinin büyük zaafıyla, üstünkörü bağlanıyor.

SURETLER

ORİJİNAL ADI Surrogates
YÖNETMEN Jonathan Mostow
YAPIM/SÜRE 2009 ABD, 85 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce ve Türkçe
ŞİRKET Tiglon

ASLINDA HİKAYESİYLE 'İŞTAH kabartan' bir film "Suretler". Ama bu hikayeyi 'doğru' yansıtacak hamlelerden son derece uzak olduğu da bir gerçek. Geleceğe ve insanlığa dair bir 'saptama'da bulunmak istese de, bunu 'derinlik'ten uzak bir tavırla sergilediği de iddia edilebilir. İnsanların evlerine çekildiği, yerleriniyse 'suretler'inin aldığı bir dünyada geçiyor hikaye. 'Risk'ten uzak biçimde suretlerini kontrol eden insanlar, bütün iletişim ihtiyaçlarını da onlar aracılığıyla gideriyorlar. Ama bir cinayet ve onun peşi sıra gelen 'kötücül entrika', 'insan olma'yı yeniden hatırlatıyor 'et yığınları'na...

Bir çizgi roman uyarlaması olarak biçimiyle kendini kurtarsa da, içeriğinin yaratabileceği 'düşünce balonları'nı ortaya çıkarmaktan uzak bir film "Suretler". Baştan sona mantığımızı durdurmaya çalıştığımız, ama nedense bunu bir türlü başaramadığımız, dolayısıyla da 'olanaksız' olur kılmak' gibi bir fikre kendimizi kaptıramadığımız yapım, 'insanlık' denen şeyin neye benzediğini hissettirmeyi başaramıyor. Mekanikleşen dünyayı 'duygusal' bir yöne doğru ivmelendirme amacına saygımız sonsuz, ama bunu "Suretler" gibi 'tuzağa düşmüş' bir filmle yaşamak da son derece zor. **Murat Özer**

Thumbs Up Görsel efektler, yerlerde sürünen hikaye anlatımını bir nebze olsun kabullenmemize vesile oluyor.

Thumbs Down Bruce Willis, 'değişime ayak uyduramayan' aktörler sıralamasında başa güreştiğini kanıtıyor yine...

THIS IS IT

YÖNETMEN Kenny Ortega
YAPIM/SÜRE 2009 ABD, 110 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.78:1, 5.1 DD İngilizce (T.A.)
ŞİRKET Tiglon

BUGÜNLERDE DOKTORUNUN
Yanlış tedavi yöntemleri yüzünden öldüğü şüphesi iyice keskinleşen Michael Jackson'ın son konser provalarından oluşturulup apar topar dünya sinemalarına yetiştirilen filmi "This Is It"i belli bir duygusal içine düşmeden izlemenin olanağı yok gibi. Üzerinden yıllar geçse de özellikle Jackson'ın diskografisiyle büyümüş bir kuşağın bu filminden etkilenmemesine imkan yok.

Daha önce de Jacko'nun özel hayatına dair belgeseller ve söyleşiler yapıldı. Bunlar genellikle Jackson'ın isteği doğrultusunda yapılan işlerdi ve çoğunlukla da taciz davaları sırasında onun 'aslında öyle biri olmadığını' anlatmaya çalıştığı filmlerdi. Jackson'ın en doğal halini ise herhalde bu son filminde görmüş olduk. Çünkü işine ne kadar konsantre olduğuna, her bir notasına ne kadar sahip çıkan bir sanatçı oluşuna, iş ahlakına, mütavaziliğine, disiplinine ve içindeki insan sevgisine şahit oluyoruz anbe an. Efsane sanatçının "Thriller", "Bad" ve "HIStory" albümlerine odaklanan setlist'inin provaları sırasında sergilediği tavırları, sevecenliği ve profesyonelliği büyüleyici. Bunun yanı sıra dev bir organizasyonun nasıl şekillendirildiği konusunda da zevkli ayrıntılar sunuyor film. Ayrıca 2 diskli DVD baskısında çeşitli ekstra söyleşilere de ulaşmak mümkün. **Burak Göral**

Thumbs Up Jackson'ın dansçılarıyla, vokalistleri ve orkestrasıyla kurduğu ilişki örnek oluşturacak düzeyde...

Thumbs Down 120 saatlik çekimden ayrılan görüntüler daha iyi bir dramatik yapı eşliğinde kurgulanabilirdi...

1 - Ölümçül Kar (Dead Snow)

Bu haftaki SAPIK sayfamızı !f İstanbul'a ayırmak istedik, festivalin beş ayrı bölümünden beş filme... Norveç'in soğuşundan gelen "Ölümçül Kar", geceyarısından sonra film izlemeyi alışkanlık haline getirenler için "Nöbetçi Sinema" bölümünde. Ve filmde zombiler var, hem de hepsi birer Nazi!

2 - Beyaz Şimşek (White Lightnin')

Festivalin yarışmalı bölümü "Keş!f"te izleyebileceğiniz bir İngiliz filmi. 'Dağların dansçısı' Jesco White'in görmelere seza hayatını resmeden çalışma, yarışmanın iddialı yapımlarından olacak belli ki. Carrie 'Prenses Leia' Fisher da var filmin oyuncu kadrosunda.

3 - Aşka Maruz (Love Exposure)

Bir 'bacak arası fotoğrafçısı'nın maceraları diye özetleyebileceğimiz hikayesiyle çağdaş Japon sinemasının şimdiden geniş bir hayran kitlesi edinmiş filmlerinden. Japonya'dan gelen bir filmde ne beklerseniz hepsini bulacaksınız bu 'garip' yapımda.

4 - Yeraltı Peygamberi (Un Prophète)

!f İstanbul'da açılış filmi olarak gösterilen yapım, bugüne kadar çekilmiş hapisane filmlerinin pabucunu dama atacak gibi görünüyor. 'Yabancı dilde en iyi film' Oscar

adayları arasındaki yerini alan bu Jacques Audiard başyapıtı, kusursuza yakın hikaye kurgusuyla son yılların en sağlam çalışmalarından. Kaçırırsanız üzüleceğinizi şimdiden söyleyelim...

5 - Hızlı Silahşör Murugun (Quick Gun Murugun)

Hindistan'dan gelen bu örnek, vejetaryen bir silahşörün Bollywood kurallarına uygun biçimde yaşadığı serüvenlerini anlatıyor. Bir televizyon karakterinin beyazperdeyle izdivacından çıkan sonuç gerçekten de şaşırtıcı ve de fazlasıyla eğlenceli!

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

“ Ne kadar başarılı 'kötü adam', o kadar başarılı film! ”

Alfred Hitchcock